

A Fővárosi Ítéltábla a Mile & Mile Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Mile Attila ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Bacsek György (címe) ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, az Oppenheim Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Kiss M. Tibor ügyvéd) által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű, a Fülöp és Társa Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Fülöp László ügyvéd) által képviselt III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű és a Kálmán, Szilasi, Sárközy és Társai Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Sárközy Szabolcs ügyvéd) által képviselt IV. rendű alperes neve (IV.rendű alperes címe) IV. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2014. november 14. napján kelt 33.P.22.716/2012/34. számú ítélete ellen a felperes részéről 35. és 36. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az I. és III. rendű alperesnek személyenként 15.000 (Tizenötezer) - 15.000 (Tizenötezer) forint, a II. és IV. rendű alperesnek személyenként 25.000 (Huszonötezer) - 25.000 (Huszonötezer) forint másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 320.000 (Háromszázhuszezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte, hogy fizessen meg az I-IV. rendű alpereseknek 15 napon belül személyenként bruttó 50.000 forint perköltséget.

Felhívta a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 200.000 forint illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, 7. § (1) bekezdését, 8. § (1) bekezdését, 54. § (1) bekezdését, 59. § (1) bekezdését, 61. § (1), (2) bekezdéseit, az 1993. évi XXI. törvénnyel kihirdetett az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Római Egyezmény 10. cikk 1., 2. pontjait, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 78. § (1), (2) bekezdéseit, a Legfelsőbb Bíróság 12., 13., 14., 15. számú

állásfoglalásait, az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (3), (5) bekezdéseit, 164. § (1) bekezdését.

Az elsőfokú bíróság elsősorban azt állapította meg, hogy az alperesek a perben már nem képviselték azt az álláspontot, hogy a felperes rákos megbetegedésben szenvedett, ezért ez a közlésük bizonyítatlan maradt a jogvita során. Azt azonban az alperesek maguk sem vitatták a felperesi nyilatkozat alapján, hogy a felperesnél méhszájsebet érintő ambuláns orvosi eljárás történt. Az elsőfokú bíróság egyértelműen úgy foglalt állást, hogy az a tény, mely szerint a felperesnél feltárt megbetegedéssel kapcsolatosan ambuláns ellátás történt, illetve az hogy nála rákos megbetegedés alakult volna ki, nem minősíthető lényegtelen tévedésnek.

A bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes hozzájárult a vele kapcsolatos egészségügyi információk közreadásához. Döntő jelentőséget tulajdonított annak a körülménynek, hogy a felperes elsőként a ... megjelent cikkel kapcsolatosan semmifajta kifogást nem jelzett a megjelenést követően. Ez hozzájárult ahhoz, hogy ugyanebben a témában aban is írás jelenjen meg.

Kifejtette, hogy a személyiségi jogok is csak a rendeltetésszerű joggyakorlás elvének betartása mellett érvényesülhetnek, másrészt a személyiségi jog fogalomkörébe tartozó bármely jog sérelmét eredményező magatartás jogellenesnek minősül. Ezzel szemben azonban a jogellenességet a sértett beleegyezése kizárja.

A felperes, valamint az újságíró nyilatkozata részben ellentmondást mutattak, de jelentős súllyal vette figyelembe a tanú által becsatolt levelezést és a felperesi magatartást. A felperes az első cikkel szemben nem tiltakozott, és a témában újabb cikk megjelenéséhez járult hozzá, majd hasonló tematikájú műsorszámban nyilatkozott úgy, hogy fontosnak tartja a szűrővizsgálatok szükségességére való felhívást. Mindezek azt a meggyőződést alakították ki az elsőfokú bíróságban, hogy a felperes a valóságtól eltérő tényállítások megfogalmazásához a hozzájárulását adta, azokba beleegyezett. Ez pedig az alperesek jogellenes magatartásának megállapítását kizárta. Rámutatott, hogy a felperes későbbi akarata nem teszi érvénytelenné a korábban megadott hozzájárulását.

Ezt követően azt is vizsgálta, hogy a közlések valótlanságával kapcsolatosan a betegsége vonatkozó információk nyilvánosságra kerülése sérthette-e a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Kifejtette, hogy a hírnévrontás megállapítására a közlés tartalma ad alapot, de csak azokban az esetekben, amikor a közlés valótlán, egyben alkalmas az adott személy hátrányos megítélésének kiváltására is. Annak közlése, hogy valaki rákos megbetegedésben szenved, még valótlansága esetén sem vonja maga után az érintett társadalmi megítélésének hátrányos módosulását. A sérelmezett cikk kommentjei sem bizonyítják a felperes társadalmi helyzetének hátrányos megváltozását. A megnyilatkozók a felperes felé együttérzésüket, bátorításukat fejezték ki. A cikkek tartalma alapján megfogalmazó sértő, bántó kritika nem ad alapot a jóhírnév megsértésének megállapítására.

Kiemelte, hogy a méhnyakrák megbetegedéshez nem párosul a társadalom elítélő értékelése.

Összefoglalóan úgy foglalt állást, hogy az alperesek által közzétett valótlán tényállítások a felperesre nézve nem sértőek, az a tényállítás pedig, amely az érintettre nézve sértő tartalommal nem bír, a jóhírnevet nem sértheti akkor sem, ha valótlán. Erre tekintettel a felperes keresetét megalapozatlanság miatt elutasította.

Mivel a jogsérelem megállapítására nem látott lehetőséget, ezért a jogkövetkezmények tekintetében is a kereset alaptalanságát állapította meg.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát.

Előadta, hogy a felperes és az újságíró sem hozta olyan részletességgel a nyilvánosság tudomására az egészségi állapotát, mely szerint a citológiai eredménye p3 besorolású lett, amely rákot nem jelent, de szoros megfigyelés és kontroll szükségességét azonban igen. Az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal vette figyelembe a tanú vallomásában tett azon kijelentést, mely szerint a felperes konkrétan nem említett betegséget, nem nevezte meg a diagnózist, csak a lelki állapotáról számolt be. A perben nem nyert bizonyítást az sem, hogy a felperes a 2011. november 24-ét megelőzően közölt cikket mikor ismerte meg. A felperes csak az újságíróval történt előzetes egyeztetésen elhangzott ismeretek birtokában volt, nem pedig a címlapokon közölt főcímek önálló hírértékkel is bíró kijelentéseivel.

A perbeli vitás kérdést éppen az eredményezte, hogy a sértett nem olyan tartalmú cikk megjelenéséhez adta beleegyezését, amelyet az újságíró közölt. Ebben a tekintetben pedig elsősorban azt kell szem előtt tartani, hogy a felperes a betegségről részletesen nem számolt be. Nem helytálló az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a felperes belenyugodott a cikk megjelenésébe. A felperes ugyanis szóvá tette az újságírónál azt, hogy a tartalom nem egyezett a korábban megbeszélésekkel.

A cikk olyan hatásvadász kijelentéseket tartalmazott, melyek egyrésztől valótlanok, másrészt kedvezőtlen színben tüntetik fel a felperest, és negatív értékítélet kialakítására teremtenek alapot.

Előadta, hogy a felperes rákos megbetegedésének híre sokakból rosszalló megjegyzéseket váltott ki, ezt azonban az elsőfokú bíróság a személyhez fűződő jog megsértése megállapításának értékelésekor nem vette figyelembe. A felperes élete a cikkek hatására kedvezőtlenül változott, magánéleti és munkahelyi nehézségei adódtak, szorongásos, depresszív tünetei keletkeztek.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyben hagyását kérte.

Megítélése szerint személyiségi jogsértés a felperesi oldalon nem következett be, az általa közöltek pedig nem alkalmasak arra, hogy a felperes megítélését hátrányosan befolyásolják. Ezen túlmenően a felperes a nem vagyoni kártérítésre vonatkozó igényét sem bizonyította.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyben hagyását indítványozta.

A felperesi állítással szemben nem számolt be arról, hogy p3 besorolású citológiai eredménnyel rendelkezne a felperes. Az írás lényegében azokat a körülményeket jelentette meg, melyekről a felperes maga számolt be. A felperes rákos megbetegedésére való hivatkozás a televíziós interjúban is elhangzott, melyet a felperes nem kifogásolt. A felperes nem bizonyított olyan tényeket, mely szerint a felkérései elmaradoztak, és a szakmai társadalom irányába mutatott érdeklődése látványosan csökkent.

Hivatkozott arra, miszerint a felperes beleegyezett a cikk közlésébe, ami a jogellenességet kizárja. Annak a ténynek a közlése, mely szerint az érintett rákos megbetegedésben szenved, még valótlanosága esetében sem vonja magával a hátrányos megítélését. A széles közvélemény a felperesnél észlelt elváltozást rákos megbetegedésnek hívja. A felperes beszámolt a szerzőnek a fájdalmairól, a nőgyógyászati beavatkozásról és felhatalmazta az újságírót az ezekről való beszámoló elkészítésére.

Nem valós az a felperesi előadás, mely szerint szakmai megítélése látványáson megváltozott, mert mindössze egy fellépés lemondásáról nyilatkozott, de olyan visszajelzést nem kapott, hogy ilyen

alkalmakkor egyébként rosszul teljesített. A meghallgatott tanúk nyilatkozatiból sem lehetett arra következtetni, hogy a felperestől barátai, ismerősei elfordultak. Ezen túlmenően a felperes nem igazolt olyan hátrányokat, melyek kompenzálására nem vagyoni kártérítés megítélése vált szükségessé.

A III. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének, helyesen indokainál fogva történő helyben hagyását kérte.

A IV. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyben hagyását kérte.

Előadta, hogy a felperes a cikk alapjául szolgáló ... cikk megjelenésébe beleegyezett, úgyszintén abba is, hogy egy hosszabb lélegzetvételű cikk jelenhessen meg a ... magazinban.

Álláspontja szerint, a rákos megbetegedés létének bizonyíthatatlansága sem lehetséges a jóhírnév sérelmének megállapítása.

Hivatkozott továbbá arra is, hogy a felperesnek a nem vagyoni kártérítésre vonatkozó igénye is alaptalan.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla teljes egészében egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A rendelkezésre álló dokumentumokból helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy egészségügyi különleges adatainak [az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény 3. § 3. b) pontja] közreadásához a felperes a hozzájárulását adta.

A felperes és ... írásbeli üzenetváltásából (25/T/9-33. számú iratok) következtethető volt, hogy a felperes egészségügyi problémáját bizonyos mértékig meg kívánta osztani a nyilvánossággal a sajtón keresztül. Az nem volt pontosan rekonstruálható, hogy a felperes és az újságíró között ténylegesen milyen tartalmú beszélgetést folyt ebben a témában. A későbbi üzenetváltásból megállapítható, hogy a felperes a ... napi cikke tartalmának megismerését, és nyilvánossággal közlését követően, az írásban foglaltak miatt nem tiltakozott a szerzőnél, illetőleg a lapnál. A napilapban megjelent közlést követően a felperes nem kifogásolta a tartalmat és tudott arról is, hogy hasonló tartalmú cikk készül a ... című hetilap következő számába (...) is.

Ezt követően jelenhettek meg olyan tartalmú írások, amelyek a felperes rákos megbetegedésével voltak kapcsolatosak. Fontos perbeli körülmény volt, hogy az I., II., III. és IV. rendű alperesek a betegségről számoltak be, és a felperes is ezt kifogásolta cikkek tartalmából, nem pedig az ezekhez társított egyéb közléseket. Az elsőfokú bíróságnak ezért ezekről a sérelmezett közlésekről kellett állást foglalnia a jóhírnév sértő jelleg tekintetében.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt a tény, hogy a felperesnek diagnosztizált

rákbetegsége nem volt, esetében kizárólag az ilyen elváltozást megelőző beavatkozásra került sor.

Ennek a két körülménynek az összevetéséből az elsőfokú bíróság okszerűen következtethetett arra, hogy az alperesek valótlan tényközlést tettek, de a valótlanosság közlésére oly módon került sor, hogy az elsőként megjelentetett tartalomhoz a felperes beleegyezését adta. A ... cikkének a per szempontjából lényegi közlése az volt, hogy a felperes sürgősségi rákszűrésének eredménye pozitív volt, és ambuláns műtéten esett át. Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy olyan tartalma nem volt a cikknek, hogy daganat eltávolítása történt.

Ezen a tartalmon a II-IV. rendű alperesek közlései sem mutattak túl. A rákszűrés pozitív eredménye és az ez miatti beavatkozás, az olvasók számára a rákos megbetegedéssel azonos tartalmú közlés. A II-IV. rendű alperesek ezért kizárólag olyan közléseket tettek, melyek ugyan valótlanok voltak, de az ilyen ismereteiket a felperes által nem kifogásolt tartalmú cikk alapján szerezték.

Osztotta továbbá a másodfokú bíróság azt az elsőfokú bírósági álláspontot is, hogy a felperessel összefüggésbe hozott rákos megbetegedés nem olyan típusú egészségügyi beavatkozást igénylő testi elváltozás, mely a társadalom többsége által elítélt életmódból eredeztethető. Ebből következően a felperes személyének hátrányos értékelésére sem vezetett. Helyesen következtetett ezért az elsőfokú bíróság arra, hogy a felperes jóhírnevét az alperesi magatartások nem sértették.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles viselni az alperesek perköltségét a Pp. 239. §-nak utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

A másodfokú perköltség az alperesi jogi képviselőket, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése, (5) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíj. A másodfokú bíróság a II. és IV. rendű alperesek részére magasabb összegű költséget állapított meg, mert képviselőik írásbeli ellenkérelmet terjesztettek elő és a tárgyaláson is megjelentek.

A felperes köteles továbbá viselni a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2015. október 20.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő